

TABLĂ DE MATERII

	Prefață	9
I	Personalitatea, manifestare inferioară a individualității	19
II	Omul între personalitate și individualitate – Jnani-yoga	31
III	A lua și a da (soarele, luna și pământul)	43
IV	Urmând calea individualității – Răul este limitat, dar binele este fără limite	65
V	Adevărata fericire se află în individualitate	75
VI	Personalitatea nu își poate schimba natura – Sensul inițiativ al fermentației	97
VII	Personalitatea vrea să-și trăiască viața, individualitatea vrea să împlinească planurile lui Dumnezeu	109
VIII	Imaginea copacului – Individualitatea trebuie să absoarbă personalitatea I	117
IX	Cele două metode de lucru asupra personalității	125

X	Personalitatea e cea care împiedică Cerul să se manifeste în noi	133
XI	Identificarea cu individualitatea	139
XII	Sensul sacrificiului în religii	149
XIII	Individualitatea remediază dezechilibrele provocate de personalitate	157
XIV	«Dați cezarului ce este al cezarului!»	167
XV	Personalitatea nu este decât suportul individualității – Acceptarea noii filozofii	171
XVI	Individualitatea trebuie să absoarbă personalitatea II	177
XVII	Pentru a lupta împotriva personalității trebuie să-ți găsești asociați	183
XVIII	Cu cât cobori mai mult în materie, cu atât te limitezi	189
XIX	Trebuie să înveți să-ți domesticești animalele interioare	195
XX	Natură naturală și natură antinaturală	205
XXI	Sexualitatea trebuie pusă în slujba naturii superioare	211
XXII	Lucrând pentru fraternitatea universală	219

– această voință divină care se află în el însuși – pentru a deveni un instrument docil la dispoziția ei. E scopul tuturor exercițiilor și practicilor transmise în Școlile inițiatice.

Majoritatea oamenilor ascultă de personalitatea capricioasă, dezordonată, revoltată, anarhică, fiind convinși că este cea mai bună atitudine, adevăratul progres, adevărata evoluție. Unii, mai inteligenți, mai avansați și mai evoluți, care au făcut deja multe experiențe în celelalte încarnări, aleg celălalt drum, al autocontrolului, al stăpânirii de sine. Datorită inteligenței, voinței, conștiinței care conduce, coordonează și controlează totul în viața lor... datorită luminii, dacă preferați, ei reușesc să îmblânzească tot ce au dezordonat și anarhic în ei înșiși... Atunci, divinitatea care sălășuieste în ființa lor începe să se manifeste și ea se exprimă prin mijloace încă nebănuite: culori, forme, raze, parfumuri, o muzică, o inteligență, o frumusețe cu adevărat celeste.

Întreaga problemă stă în aceea că, și atunci când știu foarte bine unde sunt evoluția, eliberarea, stăpânirea de sine, din când în când oamenii se lasă în voia personalității. De ce? Tocmai pentru că gradul de conștiință la care au ajuns deocamdată a fost format de personalitate. Noi nu am atins încă supraconștiința, care este gradul de conștiință specific individualității. Dacă am avea această conștiință lărgită care caracterizează individualitatea, am fi simțit că viața este una, că suntem cu toții legați unii de alții, că toate ființele reprezintă o unitate în acest ocean al vieții universale în care sunt cufundate făpturile și am avea senzații diferite de cele pe care le resimțim în mod obișnuit – senzații de bucurie, de încântare, de infinit... Dar, întrucât conștiința noastră a fost «fabricată» de personalitatea noastră și își afundă rădăcinile în cele trei corpuri ale personalității, ea este limitată; noi suntem conștienți de noi înșine în măsura în care avem gânduri, emoții, activități. Dar această conștiință este o conștiință limitată, este o conștiință a separativității: ne simțim mereu excluși din tot, separați de ceilalți oameni și de natură.

Rațiunea de a fi a rugăciunii, a meditației și a tuturor practicilor transmise într-o Școală inițiativă este aceea de a stabili contacte, căi de comunicare între natura inferioară și natura superioară a omului, ca în sfârșit conștiința lui să se înalțe, să se lărgescă și să poată percepe adevărata realitate.²

Să presupunem, de exemplu, că priviți o prismă prin conștiința personalității: ea este aici, e un obiect bine delimitat, un cristal cu trei fețe, transparent; lumina care trece prin ea se descompune în șapte culori, e foarte frumos, e minunat, dar voi rămâneți la nivelul conștiinței obișnuite. Toată lumea știe să observe în acest fel. Dar dacă începeți să dezvoltați conștiința individualității, nu veți mai privi prisma ca pe un obiect de cristal separat de voi: vă plasați în această prismă, îi pătrundeți esența, îi simțiți și îi înțelegeți natura din interior.³ Atunci noțiunile și percepțiile pe care le puteți avea în ceea ce o privește sunt cu totul altele. Iar dacă priviți o plantă, intrați în ea, vă contopiți cu viața care curge prin ea, ca și când ați fi voi înșivă acea plantă. Îi cunoașteți astfel caracteristicile, proprietățile medicinale și toate utilizările posibile. Și la fel cu un animal: pătrundeți în el, astfel încât deveniți animalul însuși și, evident, fără a vă pierde conștiința de om, simțiți tot ce simte animalul.

Educația și instruirea pe care le primesc oamenii în prezent nu le pot oferi acestora acces la toate aspectele adevăratei vieți; percepțiile lor se limitează la forme, la dimensiuni, la greutate, la distanțe, la durate. Este încă foarte limitat. Ei trebuie să învețe să-și lărgescă acum conștiința, să intre în conștiința individualității. Acolo nu mai există timp, nu mai există spațiu: simțiți trăind în voi toate faptele, toate ființele aflate la milioane de kilometri depărtare!... Nu mai există nici trecut, nici viitor: tot ce e în trecut, tot ce e în viitor este acum în sufletul vostru.⁴ Este eternul prezent: tot ce doriți să cunoașteți, toate evenimentele și ființele trecute sau viitoare le puteți cunoaște instantaneu.

Dacă oamenii întâmpină atâtea probleme în existența lor, e pentru că trăiesc exclusiv în personalitate. Doar foarte puțini dintre ei fac eforturi pentru a vedea mai sus, mai departe,

dincolo, prin ochii spiritului, prin partea divină care este în ei, iar rezultatele sunt diferite, ei au alte senzații, alte concepții... Dar îmi este foarte greu să exprim aceste noțiuni. În mintea mea e limpede, dar nu reușesc să găsesc cuvintele potrivite, pentru că acestea sunt realități dintr-o a patra, a cincea dimensiune și așa cum ne-ar fi dificil să le explicăm a treia dimensiune fapturilor care trăiesc în două dimensiuni, nu vă pot da o idee despre a patra dimensiune... Este inexplicabil!

Iar acum, când afirmăm că personalitatea nu este de natură divină, e un fel de a spune, căci totul își are originea în Dumnezeu. Numai că, iată, să presupunem că sunteți în căutare de aur; aveți minereu, trebuie să extrageți din el aur. Deși sunt diferite, aurul și minereul cu ganga lui au aceeași origine, căci toată materia are aceeași origine. Și poate că, dacă știți cum să procedați, veți putea nu numai să extrageți aurul din minereul său, ci și să transformați acel minereu în aur... De ce nu? – dacă știți cum să acționați... Și invers, aurul poate deveni o materie fără valoare. Vedem toate aceste schimbări în natură. Dacă topiți plumb, el devine strălucitor ca argintul, dar foarte repede constatați că suprafața lui se acoperă cu un strat subțire de culoare cenușie; răzuți-l și din nou apare metalul sclipitor ca argintul, apoi din nou el își pierde strălucirea. Astfel, în foarte scurt timp, plumbul se transformă sub ochii voștri în pământ.

În realitate, totul vine din Dumnezeu – personalitatea, de asemenea. «Dar – veți spune – cum a putut Dumnezeu, care este de o natură atât de diferită de materie, să formeze ceva atât de opac, de tern și de greu?» Vă pot explica acest lucru printr-un exemplu foarte simplu. El a procedat exact ca păianjenul care își întinde pânza. Păianjenul ne arată cum a creat Dumnezeu lumea. Veți spune: «Păianjenul? E atât de savant?» Nu știu ce diplome o fi obținut, dar dacă îl observați cu atenție, dacă înțelegeți bine ce face, veți trage concluzii filozofice formidabile! Priviți-l cum își țese pânza: ea este universul. E o construcție geometrică, matematică, impecabilă. Cum face? Ei bine, mai întâi el secretă